

Krachten Verenigd

Krachten Verenigd

Jana Bollens

Opgedragen aan mijn beste vriendin en grootste fan, Liese, die mijn boeken sneller verslindt dan ik ze kan schrijven. Deze is voor jou.

Laatste Kracht
Nieuwe Kracht
Krachten Verenigd

Schrijver: Jana Bollens
Coverontwerp: Jana Bollens
ISBN: 9789464359183
© < Jana Bollens >

Hoofdstukken

- Hoofdstuk 1: Wat nu?
- Hoofdstuk 2: De tocht begint
- Hoofdstuk 3: Het meer
- Hoofdstuk 4: Een speciale dag
- Hoofdstuk 5: Training
- Hoofdstuk 6: Een oude bekende
- Hoofdstuk 7: Elisa
- Hoofdstuk 8: Een onmogelijke ontmoeting
- Hoofdstuk 9: Jelle
- Hoofdstuk 10: Onverwacht bezoek
- Hoofdstuk 11: De afgrond
- Hoofdstuk 12: Door de storm
- Hoofdstuk 13: Gedeeld visioen
- Hoofdstuk 14: Bekentenis
- Hoofdstuk 15: Inpakken en verder
- Hoofdstuk 16: Ruzie
- Hoofdstuk 17: Zelfbeheersing
- Hoofdstuk 18: Nieuwjaar
- Hoofdstuk 19: Hereniging
- Hoofdstuk 20: Eindelijk thuis
- Hoofdstuk 21: Nieuwe plannen
- Hoofdstuk 22: Terug naar school
- Hoofdstuk 23: Kiezen
- Hoofdstuk 24: Papa
- Hoofdstuk 25: Verraad
- Hoofdstuk 26: De bergen
- Hoofdstuk 27: Het eiland
- Hoofdstuk 28: Laat ze maar komen
- Hoofdstuk 29: Laatste kans
- Hoofdstuk 30: Ultieme macht
- Hoofdstuk 31: Joanna
- Hoofdstuk 32: Onmogelijk
- Hoofdstuk 33: Uit de as
- Hoofdstuk 34: Verenigd

1 Wat nu?

Jenny Bowes piepte door het kleine gaatje in de rotswand. Haar ogen hielden een zwakke gele schijn van het beetje energie dat ze door haar aderen liet stromen. Hoewel ze wist dat het veiliger was om haar energie helemaal niet te gebruiken, gaf het haar een veel veiliger gevoel als ze net dat beetje meer kon zien en horen. Haar gele ogen hadden zonder problemen door de donkere nacht kunnen kijken, speurend naar enig teken van gevaar.

Maar de wereld was vredig en rustig. De nacht was muisstil geweest afgezien van wat geritsel van de nachtdieren. Ondertussen waren de vogels onverstoord aan hun ochtendliederen begonnen en zongen ze de nieuwe dag tegemoet terwijl de wereld stilaan weer tot leven kwam.

De zon begon zijn eerste stralen over de horizon te werpen en verdreef de lange, donkere nacht. De wereld werd gehuld in een prachtig, warm licht, compleet onbewogen door alles wat er de vorige dag was gebeurd.

Jenny zuchtte.

Het voelde nog steeds niet echt aan, zeker niet als de wereld zich zo zorgeloos leek voort te zetten. Ze deed een stap achteruit en keek de donkere grot in waar ze de nacht hadden doorgebracht. De wanden waren zo dik dat men niet eens zou kunnen raden dat het ochtend was. De enige lichtbronnen waren haar klein spiekgaatje in de rotswand en een smeulend vuurtje in het midden van de grot, die net genoeg licht gaven om de wazige vormen te herkennen.

Ze zuchtte verslagen. Ze wilde het nog steeds niet geloven. Dat ze ooit zo laag zou vallen, had ze nooit verwacht. Ze miste nu al de heerlijke koffiegneur bij het ontwaken als Tony fluitend in de keuken stond, haar

zachte bed met haar warme lakens. Ergens voelde het nog steeds alsof ze gewoon konden terugvliegen en over hun kampeeravontuur konden vertellen.

Ze slikte bij de gedachte aan hun huis waar nu niets meer van over was. En Tony en Aida... Zouden ze echt veilig zijn? Was Tony wel weggekomen? Zouden ze niet achter Aida aan gaan? De zorgen leken haar hoofd te laten ontploffen, maar er viel niets tegen te doen. De gedachten raasden door haar hoofd als een tornado.

Ze ademde diep in en veegde de resterende tranen van haar wangen. Ze probeerde de laaiende gedachten weg te duwen en zich te concentreren op het moment. Ze gluurde de donkere grot in terwijl haar ogen stilaan aan het duister wendden.

David Lamia lag enkele meters verder op een matras in een slaapzak gerold nog diep in slaap. Naast hem stond een krib met daarin haar kleine dochttertje, Evy. Ze lagen er zo vredig, zo rustig. Ze vond het bijna jammer om hen wakker maken. Ze wist ook dat die vredige sfeer meteen weer zou verdwijnen. Ze kauwde nerveus op haar lip terwijl ze eerst naar David liep en schudde hem voorzichtig aan de arm.

“David, word wakker,” fluisterde ze.

Met een geïrriteerde kreun deed hij zijn ogen open. Even leek het alsof hij zich gewoon zou omdraaien en verder slapen, tot hij ineens leek te beseffen waar ze ook alweer waren. Hij knipperde een paar keer verwaasd met zijn grijze ogen voor hij rechtop ging zitten.

“Is het al ochtend?” kraakte hij vermoeid.

“De zon komt net op.”

“Hmpf.”

Hij knikte met tegenzin en sloeg de slaapzak van zich af.

Ze begreep maar al te goed hoe hij zich voelde. Na hun zware inspanningen van de vorige dag voelde haar lichaam als lood. Het was de eerste keer dat ze zoveel spierpijn had gehad, zelfs op plaatsen waar ze niet eens had gedacht spieren te hebben. Daarbij hadden zij en David in shiften geslapen om de wacht te kunnen houden. Dus geen van hen had ook echt veel kunnen slapen.

Ze liep naar het wiegje en wekte Evy. Ook zij werd met tegenzin wakker. Achter haar zag ze David naar het smeulende vuur wandelen en het weer aansteken. Ze liet Evy nog maar even liggen en liep weer naar David.

Met een paar tikken op haar horloge haalde ze hologrammen van broodjes, een koffiekkan en een fles melk tevoorschijn. Ze richtte de

hologrammen naar de tafel waar ze een vaste vorm aannamen. In stilte hingen ze de koffiekkan en de fles melk boven het vuur om op te warmen.

Zodra ze daarmee klaar waren, liep ze opnieuw naar het wiegje. Evy's grote blauwgroene ogen keken haar slaperig aan. Jenny haalde haar uit het wiegje en wisselde haar pyjama voor een T-shirt met een legging. Ze haalde snel een borstel door haar blonde lokken. Normaal maakte ze altijd twee staartjes voor haar, maar daar had ze echt de energie niet meer voor. Zij en David hadden nog steeds dezelfde kleren aan die ze de avond ervoor hadden aangetrokken en geen van hen had veel zin om van outfit te veranderen.

Zodra Evy was omgekleed, zette ze haar aan de kleine tafel die ze de vorige dag tevoorschijn had gehaald. Evy zakte vermoeid door op haar stoel en even leek het dat ze aan tafel opnieuw in slaap zou vallen. David was er nog half slapend bij komen zitten.

Ze aten hun broodjes in stilte, maar iedereen voelde de spanning die als een dikke mist in de lucht hing. Zelfs Evy zei helemaal geen woord terwijl ze normaal nooit zweeg. Jenny spitste steeds weer haar oren op zoek naar enig teken van gevaar. Hoe uitgeput ze ook was, haar lichaam was zo gespannen als een veer en klaar om op te springen mocht het nodig zijn.

Zodra de fles melk en koffie warm genoeg waren, gaf ze de melk aan Evy en vulde ze twee grote koppen koffie voor haar en David. Ze had slechts een slok genomen of haar gezicht vertrok van de walgelijke smaak, net zoals dat van David.

"Dat smaakt alsof het opgewarmd is in de microgolf," bromde hij. Ze kon hem geen ongelijk geven. Toch gooiden ze met veel moeite hun kop achterover. Al was het maar voor de boost cafeïne om wakker te kunnen blijven.

"Dat was inderdaad niet wat het moest zijn," zei ze.

Ze leunde met een zucht achteruit. Met elke seconde die voorbij tikte, voelde ze de spanning opnieuw oplopen. De vraag die niemand durfde te stellen, hing dreigend in de lucht: wat nu? Waar moesten ze heen? Wat moesten ze doen? Daarbij vroeg ze zich nog steeds af of Aida echt wel veilig was bij haar vriend, Michaël, en of Tony goed was weggekomen. Zoveel vragen, zoveel zorgen. De storm was gewoon te zwaar voor haar hoofd om het te kunnen bijhouden.

Evy was de eerste die de snijdende stilte verbrak.

"Gaan we nu naar huis?" vroeg ze zachtjes.

Jenny zuchtte pijnlijk terwijl ze terugdacht aan hun huis dat ze volledig gesloopt hadden de vorige dag. Het huis waar Evy geboren was, waar ze was opgegroeid, waar ze zoveel gelukkige jaren had gekend met David, Tony en Aida. En hoe moest ze alles nu aan Evy uitleggen? Op welke manier zou het kleine meisje er ook maar iets van kunnen begrijpen?

“We kunnen niet naar huis, liefde,” zei ze.

“Waarom niet?”

Jenny aarzelde. “Omdat het niet kan.”

“Maar ik wil naar huis!” Evy’s oogjes begonnen te tranen en haar stem werd luider.

Jenny verborg haar gezicht in haar handen en vocht tegen haar eigen tranen. Het was erg genoeg dat zij en David op de vlucht hadden moeten slaan, maar dat ze haar tweejarige dochter niet eens een degelijk huis kon gunnen, deed meer pijn dan ze ooit voor mogelijk had gehouden. Dit was niet het leven dat ze voor Evy had gewild. Zo had het helemaal niet horen te gaan.

Het voelde weer net als drie jaar geleden wanneer ze een tijdssprong had gemaakt van zeventig jaar, maar toen was Tony tenminste bij haar geweest. En na alle ellende die het had veroorzaakt, hoe kon het dan nog niet genoeg zijn?

‘Ik kan dit niet,’ dacht ze wanhopig. ‘Ik kan dit niet.’

Evy’s driftbui stierf meteen weg toen ze David zachtjes hoorde fluisteren. “We kunnen niet naar huis omdat we op een geheime missie zijn.”

Jenny keek op. David gluurde even naar haar en knipoogde haar bemoedigend toe.

“Welke missie?” vroeg Evy achterdochtig.

“We zijn in een magisch bos,” fluisterde hij alsof hij net zijn grootste geheim had onthuld. “En als we goed ons best doen, vinden we misschien wel elfjes en eenhoorns. Misschien komen we zelfs draken tegen.”

Evy’s ogen werden ineens groot. “Echt waar?”

David knikte met een sluw lachje. “Maar we zullen goed ons best moeten doen en heel stilletjes moeten zijn zodat we ze niet laten schrikken.”

Evy piepte enthousiast en stuiterde op haar stoel.

“Ja! Gaan we zoeken? Gaan we, mama? Gaan we?”

Jenny zuchtte opgelucht. "We vertrekken zo meteen als alles opgeruimd is," zei ze.

"Oké!" Evy sprong al van haar stoel om alles zo snel mogelijk op te ruimen.

Ze wierp een dankbare glimlach naar David. Hij knikte haar bemoedigend toe. Ze stond met een kreun op en begon Evy te helpen.

"Wat doen we met al onze spullen?" vroeg ze verward aan David. Ze had er de vorige dag niet echt bij stilgestaan dat ze best veel meubels tevoorschijn had gehaald.

"Kan je ze terug in het horloge stoppen?" vroeg hij.

"Nee, daar heb ik eigenlijk nooit bij nagedacht."

"Dus er is toch iets dat het horloge niet kan." Hij trok een mondhoek op. "Als je er ooit één voor mij maakt, mag je dat er wel bijsteken."

Ze lachte nu ook zwakjes, maar was te moe om de eeuwige discussie aan te gaan om voor David ook een horloge te maken. Het was een uniek iets waar ze maanden, zelfs bijna jaren werk in had gestoken. Een tweede maken was gewoon teveel tijd en teveel werk. Ze vroeg zich af of ze zelfs ooit nog de kans zou krijgen om er een te maken.

"Ik denk dat we alles dan best gewoon verbranden," zei hij toen.

"En al de rook die daar vanaf zal komen?"

"Minder verdacht dan dat ze onze spullen vinden."

"Kunnen we het niet begraven onder de rotsen?"

Hij keek bedachtzaam naar de meubels. Toen brak hij de stoelen en het wiegje met wat snelle bewegingen in stukken.

"We zullen delen verbranden en de rest begraven we onder de rotsen, goed?"

"Goed."

David ging snel en praktisch te werk en de helft van de tijd stond Jenny hem verwaasd aan te kijken. Zowel haar hoofd als haar lichaam leken haar volledig in de steek te laten. Evy hielp hem waar ze kon want dan konden ze sneller op pad.

David trok met een snelle flits van zijn ogen de rotswand naar beneden waardoor ze verwelkomd werden door het felle zonlicht. Jenny knipperde een paar keer met haar ogen en hield haar hand op tegen het felle licht. De zon stond nog laag, maar leek eens zo fel te zijn. Ze voelde hoe haar uitgeputte energie meteen begon op te laden en daar was ze maar al te dankbaar voor. Nog een confrontatie met de tweeling zouden ze anders niet overleven.

Naast haar zag ze ook David even genieten van het licht van de zon. Ze waren echt tot het uiterste gegaan. Het zou wel een tijd duren voor ze weer volledig op krachten waren en dat baarde haar meteen al grote zorgen.

Evy schoot de grot uit, maar Jenny wist haar nog net bij haar T-shirt te grijpen. Ze leek niet het minste beetje uitgeput na de zware dag die ze ervoor gehad hadden, het leek wel alsof ze alles al lang vergeten was. En misschien ook maar beter zo.

Ze gooiden de spullen op het vuur. Zodra het meeste was opgebrand, zetten zowel Jenny als David hun handen tegen de massieve rotswand. Hun ogen flitsten snel terwijl ze de stenen naar beneden trokken. De spullen en het vuur werden meteen onder de stenen begraven en er was geen spoor meer te vinden dat ze er de nacht hadden doorgebracht.

“Kunnen we nu gaan?” zeurde Evy.

Jenny knikte. “Ja, we zijn meteen weg.”

“Dat was veel te veel werk,” zuchtte David. “We zullen het met minder spullen moeten doen als we niet elke dag een halve ochtend willen kwijt zijn aan het opruimen.”

Jenny zag hem met een pijnlijke grimas zijn stijve spieren strekken. Ze zou niets liever willen dan weer in de slaapzak kruipen en vergeten dat de wereld bestond. De cafeïne van de walgelijke koffie was ondertussen alweer uitgewerkt en dan moesten ze nog vertrekken. Haar spanning en adrenaline zouden genoeg moeten zijn om de dag door te komen. Dat en uiteraard de zon, ook al zou ze haar krachten niet veel kunnen gebruiken om haar overeind te houden. Haar hart dat stressvol door haar borstkas raasde, kon nu misschien ook niet te veel extra cafeïne gebruiken.

“Waar gaan we nu heen?” Ze keek vragend naar David.

“Weg van hier,” zei hij simpelweg. “Dit is de laatste plaats waar we onze energie hebben losgelaten dus als de tweeling terugkomt, is dit de eerste plaats die ze gaan afspeuren. Het belangrijkste is dat we in beweging blijven en zo weinig mogelijk sporen achterlaten. De bomen geven ons voldoende schutting als ze door de lucht gaan zoeken. We zullen zeker de eerste dagen op onze hoede moeten zijn.”

Jenny rilde bij de gedachte dat ze gevonden zouden worden. Haar visioen van enkele weken geleden spookte door haar hoofd. Hoe ze haar kleine Evy met bloed in haar blonde haren in Aida’s armen had gezien met een blik vol van angst.

Dat wilde ze ten alle koste vermijden, maar ze betwijfelde of ze een rechtstreekse confrontatie met de tweeling zouden overleven. De laatste keer hadden zij en Evy het er niet levend vanaf gebracht als David niet was gekomen en toen was het alleen Vinn geweest. Haar lichaam begon te trillen en ze voelde haar benen verslappen. Het was teveel. Het was allemaal echt teveel.

David kwam naast haar staan en trok haar tegen zich aan. Zijn ademhaling was kalm en beheerst en zijn sterke armen kalmeerden haar een beetje.

“Kom op, Jenny. We kunnen dit.”

Hij stapte achteruit en keek haar aan. Zijn blik was dezelfde als de vorige dag: zacht en vriendelijk. Het was een blik die hij niet vaak droeg, maar het leek haar eigen angsten weg te smelten. Misschien, heel misschien zouden ze dit wel kunnen. Zolang hij maar bij haar was.

“Gaan we nu?”

Evy's gezeur werd erger terwijl ze nerveus op en neer stond te springen. Hoewel het nog enorm koud was buiten, leek geen van hen er iets van te voelen. Jenny was opgelucht dat Evy met haar armbandje geen koude kon voelen. Dat bespaarde toch al heel wat zorgen. David gebaarde Evy lachend de weg.

“We zijn weg,” zei hij.

Evy schoot vooruit in de richting die hij aanwees.

“Maar,” Hij greep haar nog snel bij de arm. “Denk eraan dat we echt heel stil moeten zijn om de elfjes niet af te schrikken.”

Evy knikte alsof haar de grootste taak ooit gegeven was. “Juist!”

David liet haar los en ze stormde naar voren het bos in. Ze dook meteen in alle bosjes en struiken op zoek naar de elfjes en eenhoorns. Jenny was er heel zeker van dat hij haar voor een hele dag had kunnen bezig houden.

Ze had er de vorige dag niet echt op gelet, maar het bos was prachtig. De naaldbomen straalden nog in volle glorie, helemaal onaangedaan door de koudere temperaturen. Er was genoeg plaats om te kunnen lopen, maar er waren nergens duidelijke paden te herkennen. Het was wel duidelijk dat hier nooit veel mensen waren geweest.

Ze zag snelle schaduwen van diertjes en hoorde geritsel van alle kanten van de bosbewoners die zich niets van hen leken aan te trekken. In andere omstandigheden zou ze het de mooiste plek ter wereld gevonden hebben waar ze heerlijk met Evy door de bossen had

kunnen spurten, maar dit was geen uitstapje en er zouden al zeker geen krachten aan te pas komen. Dat maakte dat ze zich woedend voelde op de wereld, alsof het haar gewoon in haar gezicht uitlachte.

“Kom op,” David trok haar los van haar gedachtegang. “We hebben nog een lange weg te gaan.”

Hij begon te lopen en ze volgde aarzelend. Ze keek naar Evy die tussen alle struiken heen en weer stormde.

“Evy, niet te ver!” riep ze angstig.

Ze voelde zich banger dan ooit dat Evy te ver zou gaan als ze gevonden zouden worden en dat ze niet op tijd bij haar zouden zijn. Opnieuw flitsten de beelden van haar visioen door haar hoofd. Evy met ogen groot van angst met bloedvlekken in haar haren, het bos waar het leven werd uitgebrand door Vhalir en hier stonden ze: recht in een bos.

Ze moest er niet aan denken dat er iets met Evy kon gebeuren. Het visioen voelde veel te echt, net zoals toen. Alsof het bleef drukken tot ze zou accepteren dat het echt zou gebeuren, maar ze weigerde het te geloven. Het kon niet. Het mocht niet. Niet haar Evy. Ze drukte haar hand tegen haar hoofd en probeerde de beelden buiten te sluiten.

Ze schrok op van David die plots naast haar stond. Hij greep haar hand in de zijne en kneep er in. Ze keek hem lichtjes blozend aan.

“Ik ben hier,” zei hij. “Ik laat jullie echt niets overkomen.”

Ze kneep steviger in zijn hand alsof dat het enige was dat haar overeind hield en dat was het ook. Hij trok haar zachtjes mee en ze volgde. Haar benen voelden nog steeds slap, maar Davids hand voelde sterk. Hij zou haar wel overeind houden op alle vlakken. De beelden van haar visioen werden stilaan uit haar hoofd geduwd en ze voelde zich weer wat kalmeren. Haar lichaam leek te stoppen met trillen.

Ze zuchtte. Ze was zo vreselijk dankbaar dat hij bij haar was. Toch wierp ze vaker een blik naar de lucht. Zouden ze hen echt niet vinden? Zo zeker was ze er helemaal niet van.

2 De tocht begint

“David! David, hierzo!”

Evy trok hem enthousiast aan de arm. Hij trok een mondhoek op en zuchtte vermoeid.

“Ik heb er, denk ik, eentje!” piepte ze vrolijk. Hij liet zich meetrekken en volgde het kleine meisje de struiken in.

Zo ging het al de hele dag. Sinds ze bij hun grot vertrokken waren, was Evy van de ene struik in de andere gevlogen op zoek naar alle soorten magische wezens die ze maar kon bedenken. Het was allemaal begonnen met elfjes en eenhoorns, maar nu waren ze ondertussen ook al op zoek naar kabouters, trollen en alle soorten wezens die Evy ooit op tv of in een boek had gezien, maar zelfs een eekhoorn of opvliegende vogel was genoeg om haar fantasie de overhand te laten nemen.

Evy's enthousiasme was niet af te remmen en bij elk spoor dat ze dacht gevonden te hebben, trok ze zowel Jenny als David mee de struiken in om te helpen zoeken, zonder acht te slaan op de soms geërgerde zuchten. David was vooral opgelucht dat ze Evy zo konden bezig houden. Dat was toch al een hele zorg minder. Vooral voor Jenny.

Hij voelde zijn lichaam protesteren toen hij mee de struiken in dook. Het was een lange nacht geweest. Bovenop de vorige al lange nachten en dagen toen hij nog aan het studeren was geweest. Niet voor het eerst vroeg hij zich af hoelang het nu alweer geleden was dat hij een volledige nacht slaap had gekregen. Hij voelde zich compleet uitgeput en Jenny zag er al even belabberd uit. Zijn energie laadde gelukkig wel op onder invloed van de zon, maar hij was nog steeds niet op volledige krachten. Het ergerde hem.

Zijn hele lichaam deed pijn van de immense inspanning van de vorige dag. Dat hij ooit nog eens spierpijn zou hebben. Toch liepen hij en Jenny in een redelijk gestaag tempo door en kon hij de spanning in de lucht voelen. Zijn ogen straalden lichtjes terwijl hij elk geluidje in de omgeving probeerde op te vangen.

Jenny hield ook steeds een gele schijn in haar ogen en keek gespannen voor zich uit alsof ze zich volledig op haar gehoor wilde concentreren, waardoor ze regelmatig ook geschrokken opsprong door een plotse beweging of een kreet van Evy. Hij had gehoopt haar wat te kunnen kalmeren, maar hij had al enkele uren geleden beseft dat hij er niet veel aan zou kunnen veranderen. Daarbij stond hij zelf ook paraat om op elk moment meteen in actie te kunnen schieten.

Hoe meer de dag vorderde, hoe meer hij de spanning bij zichzelf voelde afnemen. Hij stond nog steeds paraat, maar zelfs met de spierpijn hadden ze al een hele afstand afgelegd. Daarbij vroeg hij zich af of de tweeling hen wel aan het zoeken was. Uiteindelijk waren zowel hij als Jenny nog lang niet hersteld na hun laatste gevecht en zeker Vinn hadden ze enorm toegetakeld.

Misschien waren ze zelf ook hun wonden aan het likken op dit moment, maar ook dat was maar speculatie. Energiewezens konden zich opladen via de zon, maar hoe werkte dat voor de tweeling? Hadden ze ook zon nodig of herstelden ze sneller? Nog zoveel vragen. Hij ergerde zich eraan dat hij niet meer van het onderzoek van zijn vader had teruggevonden en of hij misschien toch iets gemist had, maar langs de andere kant had hij elke centimeter van het gebouw op het eiland afgespeurd en het logboek dat van Eden bleek te zijn, kende hij volledig uit zijn hoofd. En toch was het slechts een broodkruimel aan informatie. De tweeling had hun sporen goed weten uit te wissen.

Ondertussen waren ze al uren onderweg en tot zijn opluchting was er nog steeds geen spoor te bekennen van de Prinssen tweeling. Zelfs Jenny's horloge kon hun energie niet oppikken. Of dat kwam omdat ze het diep verborgen hielden, of omdat ze gewoon zo uitgeput waren, daar was hij nog niet over uit. Op de harde, droge bosgrond waren geen voetafdrukken te bespeuren dus hij was vrij zeker dat ze hen zo niet zouden vinden.

Evy was de enige die zich van geen kwaad bewust leek. Ze ging zo op in haar zoektocht naar magische wezens, dat de rest van de wereld had kunnen verdwijnen zonder dat ze het zou merken. Hij kon niet

anders dan erom glimlachen. Evy had ondertussen genoeg meegemaakt om een zwaar trauma over te houden en toch was ze nog steeds het vrolijke, enthousiaste meisje zoals ze altijd geweest was. Er was geen gekrenkt haar op haar lijfje te herkennen. Zelfs haar verbrande beentje was weer helemaal genezen. Hiervoor zou hij Vinn nog te pakken krijgen.

De ochtend liep ondertussen al naar het einde, maar Evy's enthousiasme was nog steeds niet afgenomen. Toch vroeg hij zich af hoelang ze haar afgeleid zouden kunnen houden met onzichtbare, magische wezentjes. Zijn blik gleed voor de zoveelste keer naar Jenny. Ze merkte het niet. Ze merkte niets. Ze stond zo gespannen als een veer en bij het minste geluidje sprong ze op. Hij trok een scheef gezicht. Zelfs al was het maar voor één dag, dan was het toch één dag dat ze zich even geen zorgen hoefde te maken om Evy.

Hij voelde zijn maag stilletjes aan in protest komen. Was het al middag?

"Hoe laat is het?" vroeg hij.

Jenny schrok van zijn plotse vraag. Hij keek haar bezorgd aan.

"Uhm, kwart voor één," zei ze snel.

"Misschien tijd om even te stoppen?" drong hij aan toen ze gewoon door bleef lopen.

"Ja," Ze wierp snel een blik naar de lucht. "Misschien wel."

Hij zag haar aarzeling en hij begreep het wel, maar ze konden geen dagen zonder tussenstops om te eten of even te rusten.

"Evy, etenstijd!" riep ze.

Evy kwam de struiken uit geschoten. "Ja! Honger!"

Ze zochten een plekje uit, verborgen onder dikke bladerdekken en struiken. Hij voelde meteen hoe uitgeput hij was zodra hij ging zitten.

Jenny haalde wat broodjes en fruit tevoorschijn uit het horloge. David keek er hongerig naar en viel meteen aan op het eten, net zoals Evy.

Jenny zuchtte diep. "Wat gaan we nu doen, David?"

"Blijven lopen," zei hij eenvoudig, terwijl hij nog een broodje in zijn mond propte.

"En dan wat? De rest van onze levens in de bossen doorbrengen? Ons verbergen voor alles en iedereen? Gaan we onze levens echt volledig stop zetten, om nog maar te zwijgen over Evy's leven?"

Hij zweeg en staaarde voor zich uit. Hij had het zich al zo vaak afgevraagd. "Onderduiken tussen de mensen zou het beste idee zijn. We zouden een heel stuk minder opvallen." Hij keek haar weer aan.

“Rekening houdend dat we onze krachten nooit meer volledig zullen kunnen gebruiken.”

Hij zag haar pijnlijk slikken en hij beseftte hoe moeilijk het was. De gedachte dat hij zijn krachten niet meer zou kunnen gebruiken, stak hem ook tegen, maar voor hem maakte het niet zoveel uit. Voor Jenny en Evy lag het nog helemaal anders en hij beseftte dat het voor hen een stuk moeilijker zou zijn.

“En hoe moeten we dat doen?” riep ze geërgerd uit. “We weten nog niet eens in welk land we zijn!”

“Je bent toch vaak ondergedoken met Tony? Steeds in andere landen?”

“Ja, maar Tony regelde altijd alles. Hij betrok mij er verder nooit bij.” Ze liet verslagen haar schouders hangen.

Hij wreef over zijn gezicht. “We zouden Tony moeten hebben.”

“Je meent het,” ketste ze boos terug.

Hij zag hoe ze haar blik afwendde en dat ze vocht tegen de tranen. Hij haatte het om haar zo te zien, maar hij stond machteloos in hun situatie.

“Dan moeten we terug,” zei hij eenvoudig.

“Ben je gek? Dan vinden ze ons zeker!”

“Niet terug naar waar we vandaan kwamen. Terug naar Nederland. Tony zei dat hij in Nederland een adres had om onder te duiken. Van daaruit kunnen we nog steeds vertrekken. Maar Tony weet als de beste hoe we onder de radar kunnen blijven. Onze beste kans is met hem.”

“Ik vind het vreselijk riskant,” sputterde ze tegen. “We zouden gewoon terug naar de tweeling gaan! En daarbij weten we niet eens waar Tony is.”

“Maar jij kan hem wel vinden.” Zijn blik gleed naar haar horloge.

“Heb je enig idee hoeveel energie daarvoor nodig is? Zeker over zulke afstanden! En dan hebben ze zowel ons als Tony gevonden.”

“En als we nu eerst terug naar Nederland gaan en dan via het horloge proberen? Je hebt me verteld dat het energieverbruik minimaal is over een kleine afstand. Dus we maken de afstand zo klein mogelijk. Daarbij jij kent Tony het beste. Weet je echt niet ongeveer waar hij heen zou gaan?”

“Nou, we zijn wel eens in Nederland geweest toen ik een jaar of acht was. Er was toen een lange weg aan het water waar we elke week gingen wandelen. Het was echt vlakbij. Hij heeft wel vaker laten vallen dat hij dat een van onze beste verblijfsplaatsen had gevonden.”

“Perfect, dan gaan we daarheen.”

“We weten niet eens welke kant we op moeten,” zuchtte ze.

“Tuurlijk wel.” Hij wees naar de zon. “We zijn naar het oosten gevlogen en we zijn niet over het water geweest, dus ik vermoed dat we ergens in Azië zitten. Dus moeten we naar het westen.”

“Dat is een ruwe schatting en dan nog kunnen we honderden kilometers misrekenen.”

Een zachte wind streelde door haar haren en Jenny leek ineens te verstijven. “Die stem...” fluisterde ze.

“Wat?”

Zonder nog een woord te zeggen zette ze haar handen tegen de grond en sloot haar ogen. Ze deed haar ogen weer open met een zwakke gele gloed zichtbaar. Ze staaarde nietsziend voor zich uit alsof ze luisterde naar iets, of iemand.

“Ik weet waar we heen moeten,” zei ze toen zachtjes.

“Huh?”

Ze deed haar mond open om te antwoorden, maar leek zich toen te bedenken. “Ik weet het gewoon,” zei ze toen.

Hij keek haar met een opgetrokken wenkbrauw aan. “Dat klinkt helemaal niet vreemd.”

Ze perste haar lippen op elkaar. Zoals altijd als ze iets niet wilde vertellen, maar er duidelijk wel iets was. In andere omstandigheden zou hij zich geweldig amuseren met het uit haar los te peuteren, maar dit keer ergerde het hem. Als het met hun overleving te maken had, dan had hij geen zin in spelletjes.

“Jenny...”

Ze schudde haar hoofd.

“We moeten verder,” zei ze toen. “Vertrouw me maar gewoon.” Ze stond op en begon alles op te ruimen. Hij begreep er helemaal niets van. Hoe kon ze ineens zo zeker zijn?

Evy legde haar kleine handje tegen zijn arm en trok hem naar haar toe.

“Wat is er?” vroeg hij.

Ze fluisterde zachtjes. “Het is oké. De paarse wind heeft het haar verteld.”

“Wat?” Zijn frons en ongeloof werd nog dieper.

“De paarse wind,” zei ze schouderophalend. “Zij komt af en toe langs. Mama ziet het niet altijd, maar ze luistert wel altijd. Ze is goed.”

'Paarse wind?' dacht hij verward. Wat in hemelsnaam was dat nu weer en waarom was dit het eerst dat hij ervan hoorde? En Evy wist er zelfs van?

"Zij?" vroeg hij verward.

"Ja," antwoordde Evy. "Soms komt ze ook met mij spelen en luistert ze naar mijn verhalen. Ze is lief."

Dat klonk helemaal niet verdacht. "Hoe weet je dat het een 'zij' is?"

Evy knipperde even verward met haar ogen. "Hoezo?"

"De paarse wind is een meisje?" vroeg hij, even vergeten dat hij het tegen een tweejarig kind had.

Daar leek ze even over na te denken. "Weet ik eigenlijk niet. Hoe weet je dat bij wind?"

Niets aan dit hele gebeuren leek ze vreemd te vinden, alsof ze over de normaalste zaak van de wereld spraken.

Hij keek naar het kleine meisje. Haar ogen hadden nog steeds die felle blauwgroene kleur, maar door het armbandje schenen ze niet meer. Ze had gaven die zelfs die van hem en Jenny te boven gingen. Hij begon zich ineens af te vragen hoe Evy de wereld eigenlijk zag en hoeveel meer ze kon zien dan hen doordat haar ogen nooit veranderden.

Zijn blik gleed naar Jenny. Langs de andere kant: hoeveel zag Jenny eigenlijk? Dingen die alleen zij kon zien en horen.

"Paarse wind," mompelde hij opnieuw.

Hij zou er ooit achter komen. Zeker weten. Wie was het en wat moest ze met Evy en Jenny? Was ze echt goed? Het hele gebeuren klonk vreemd en verdacht.

Ze gingen verder met hun tocht, maar zijn blik bleef op Jenny gericht. Ze was met een nieuwe zekerheid een weg op gewandeld en leek ineens heel zeker over welke richting ze op moesten. Het was zo vreemd. Hij vertrouwde haar wel, maar die paarse wind was een ander verhaal.

De dagen gingen langzaam over in weken, en de weken werden stilaan maanden. Al die tijd was er geen spoor te bekennen van de tweeling. Wat ervoor zorgde dat ze 's nachts beter konden slapen en niet steeds om de beurt de wacht hielden.

Op sommige momenten stonden ze het zichzelf ook toe een klein beetje van hun energie te gebruiken. Meestal om hun spullen op te ruimen of een vuur te maken. Als Jenny's horloge de energie amper

kon oppikken, waren ze ervan overtuigd dat de tweeling het zeker niet kon over zo'n grote afstand.

Hoewel ze iets meer rust hadden, was de spanning nooit echt volledig weg gegaan. Iedereen bleef sterk op hun hoede. De dagen waren ondertussen volgens een vaste routine: opstaan, ontbijten, spullen verbranden en weer op weg. Tussendoor namen ze dan pauzes om te eten, drinken en wat te rusten.

De zonnige dagen waren helaas zeldzaam tussen alle dagen vol regen, wolken of zelfs onweer. De koude deerde hen gelukkig niet, maar een hele dag in doorweekte kleding lopen, was alles behalve comfortabel. De dagen waren lang en zwaar en elke avond waren ze opgelucht dat ze in hun slaapzak konden kruipen. En dan hopelijk ergens waar ze droog waren.

Evy leek van de lange dagen niet veel last te hebben. Hoewel ze wel grote stukken op Davids of Jenny's rug doorbracht zodat ze niet constant hoefde lopen. De zoektocht naar elfjes en feetjes was min of meer gestaakt. David was er in geslaagd om ze toch een aantal dagen bezig te houden door kleine straaltjes energie tussen de struiken te sturen als Evy het niet merkte zodat ze vol enthousiasme dacht dat ze een elfje had gezien. Het had haar toch een goeie week zoet gehouden, maar het spelletje begon stilaan oud te worden.

Sommige dagen zeurde ze, andere dagen liep ze een hele dag te spelen. De eerste dagen had ze vaker gehuild dat ze naar huis wilde, maar hoe langer ze onderweg waren, hoe beter ze begon te accepteren dat het nu zo was. Het was verbazingwekkend hoe ze zich kon aanpassen. Haar vrolijke karakter was er zeker niet op verminderd en dat hield zowel hem als Jenny op de been.

Jenny daarentegen was een heel ander verhaal. Ze leek steeds meer in zichzelf te keren en sprak weinig. Hij kon zich niet meer herinneren wanneer hij haar de laatste keer had zien lachen. Elke dag staarde ze gespannen voor zich uit met haar oren gespitst. Steeds vaker raakte ze geïrriteerd door vrolijke kreten van Evy of als hij met Evy speelde omdat ze door hun lawaai dan minder kon horen, zo zei ze het.

Met de dag maakte hij zich meer zorgen om haar en om Evy die de kille sfeer ook voelde. Evy trok vaker en vaker naar David toe in plaats van naar Jenny. Op sommige momenten leek ze zelfs gewoon niet te weten wat ze tegen Jenny moest zeggen en David had geen idee wat hij eraan kon doen. Praten was duidelijk geen optie.

Jenny wilde niet praten of luisteren. Zelfs als Evy sliep en ze veilig waren voor de nacht, leek ze haar muur rond zich niet neer te halen.

Sommige nachten hoorde hij haar snikken, of bleef ze bij het vuur zitten zonder een oog dicht te doen.

Ze probeerden 's nacht zoveel mogelijk grotten te zoeken of te maken om te slapen, maar op sommige dagen waren de bomen de enige beschutting die ze hadden. Het viel hem vaker op dat Jenny op die nachten weinig tot niet sliep.

Het leek wel of het vuur in haar stilletjes begon te doven, alsof ze begon op te geven. Het gebeurde steeds vaker dat hij zijn armen rond haar sloeg als ze weer lag te snikken of als ze trillend aan het vuur zat. Het was het enige dat hij kon bedenken om haar op dit moment te helpen.

De nachten dat ze in zijn armen sliep, waren tot nu toe de enige waarvan hij zeker was dat ze ook echt sliep en hij voelde zich een stuk rustiger met haar dichtbij hem. Op die momenten hoefde hij zich dan ook geen zorgen te maken om haar.

Soms vond hij het vreselijk haar te moeten wakker maken als ze dan eindelijk rustig sliep, behoed van al haar zorgen. Zodra ze wakker was en ontbeten had, leek de spanning in haar te kruipen en sloot ze zich meteen weer af voor de wereld.

Hij probeerde zo nonchalant mogelijk over te komen en hield zich vooral met Evy bezig. Hij grapte en plaagde Jenny nog elke dag in de hoop dat ze eindelijk eens zou lachen, maar tot nu toe was het allemaal tevergeefs. Er zou iets moeten gebeuren, een soort van interventie waardoor ze verplicht zou worden haar ogen van de lucht weg te rukken en haar zorgen uit haar gedachten te bannen zodat ze nog eens echt plezier zou kunnen maken.

Op een nog eens zeldzame, zonnige en zelfs vrij warme dag kreeg hij de perfecte gelegenheid aangeboden. Evy huppelde vrolijk door de bomen door en zelfs de bosdieren leken eens zo uitbundig tekeer te gaan. Allemaal genietend van de warmte van de zon die zich eindelijk nog eens liet zien. Zelfs bij Jenny zag hij haar ijsmantel lichtjes smelten door het heerlijke weer.

Kort tegen de middag kon hij de gouden glinstering al door de bomen zien komen. Toen ze verder doorliepen, kwamen ze uit bij een prachtig, groot meer waar meerdere vogels zich aan het water tegoed deden en hun veren lieten drogen in de zon.

Het meer reikte enorm ver en het water was glashelder. De zon straalde eens zo fel door het grote oppervlakte zonder bomen. Zelfs Jenny's aandacht leek zich ineens op het prachtige water te focussen en de omgeving rondom die adembenemend was. Een sluw lachje vormde zich op zijn lippen. Dit was helemaal perfect.

3 Het meer

Evy keek verlangend naar het glinsterende water en toen smekend naar Jenny. Haar felle blauwgroene ogen boorden zich in de hare waarna ze weer naar het water keek. Het was een prachtig zicht, dat moest Jenny toegeven, maar ze drukte die gedachte snel weg. Ze waren hier niet voor hun plezier.

“Nee, Evy. We hebben geen tijd voor spelletjes. We moeten verder.” Jenny trok haar voorzichtig mee aan de arm. Evy sloeg een klagelijke zucht.

“Kom op, Jenny. Een beetje plezier is nodig af en toe.” David liep haar voorbij naar het water zodat hij met zijn rug naar haar stond. Voor ze nog een woord kon zeggen, trok hij zijn T-shirt over zijn hoofd en gooide het op de grond.

Ze voelde haar wangen meteen vuurrood worden toen zijn gespierde lichaam tevoorschijn kwam. Ze hapte naar adem toen ze de spierwitte, glanzende littekens over zijn rug zag lopen. Ze zagen er net hetzelfde uit als de hare. Littekens van Vhalir. Ze kronkelden over zijn rug, sommige groter dan anderen. De grootste was een stervormige op zijn rechterschouderblad.

Haar hand leek zich als het ware naar hem uit te strekken om met haar vingertoppen langs zijn littekens te kunnen strijken. Ze besepte net op tijd waar ze mee bezig was en trok beschaamd haar hand terug. David had er zelfs niets van gemerkt.

“David, we hebben hier echt geen tijd voor...” drong ze voorzichtig aan. Ze konden toch niet blijven stilstaan? Wat als de tweeling hen zou vinden? Hij negeerde haar.

Onverstoord gooide hij zijn broek ook uit zodat hij alleen nog zijn boxershirt aan had. Hij nam een aanloopje en sprong zonder aarzelen

het meer in. Het water spatte alle kanten op en glansde als dansende kristallen in het zonlicht.

Het was wel duidelijk dat ze er niets in te zeggen had en misschien kon één dagje niet veel kwaad? Uiteindelijk waren ze ondertussen al zeker twee maanden onderweg en ze hadden nog geen spoor gevonden van de tweeling. En het water zag er vreselijk verleidelijk uit. David kwam weer boven water en draaide zich lachend om naar Evy.

“Kom op, waar wacht je op?” riep hij.

Evy sloeg een vrolijke kreet en spurtte naar het water. Jenny kon haar nog net bij haar armpje grijpen.

“Ho, Evy. Laten we dan tenminste onze zwemkleden aantrekken. Sommigen van ons hebben nog zwemkleden.”

Ze wierp een scheef gezicht naar David, maar hem kon het duidelijk niet veel schelen. Hij genoot van het water.

Ze scrolde snel door haar horloge naar een badpak voor Evy en een bikini voor zichzelf. Ze wilde net haar T-shirt uittrekken toen ze beseftte dat David nog steeds naar hen stond te kijken.

“Uhm, David...?”

Hij trok zuchtend zijn wenkbrauwen op en draaide zich om met zijn handen achter zijn hoofd. Ze kleepte eerst Evy om en daarna zichzelf. Ze vloekte zachtjes in zichzelf dat ze alleen een bikini had ingepakt voor zichzelf. Behalve dat ze zich enorm bloot voelde tegenover David, werd ze zich ook ineens sterk bewust van haar litteken op haar zij dat glinsterde in het zonlicht. Ze sloeg er beschaamd haar armen rond. Evy stond al die tijd vrolijk te trappelen.

“Oké, helemaal klaar,” zei ze.

Met opnieuw een kreet rende Evy het water in. David had zich omgedraaid en stond met zijn armen open naar haar te lachen. Evy plonsde zonder aarzeling het water in. Tot Jenny's verbazing zakte ze lang niet zo diep als David. Pas toen ze dichterbij kwam, zag ze dat David een stuk van de bodem omhoog had getrokken zodat Evy kon staan. Evy spetterde vrolijk in het rond terwijl David haar goed in de gaten hield dat ze niet de diepte in ging.

Jenny kon een glimlach niet onderdrukken. Het was best leuk om Evy nog eens zoveel plezier te zien maken. Toch richtte ze haar blik nog steeds op de lucht. Ze vertrouwde het toch niet helemaal dat ze zolang op één plaats zouden blijven. Ook al was het maar voor één dag.

Het duurde niet lang of ze zag David in haar richting kijken. Ze sloeg wat beschaamd haar armen weer rond zich hopend dat haar litteken niet teveel zou opvallen. Waarom had ze nu niet gewoon een badpak ingepakt? David leek het niet te merken.

“Waar wacht je op?” riep hij geamuseerd.

Ze glimlachte zwakjes. “Ik kom al.”

Ze liep voorzichtig het water in. De oever ging vrij steil naar beneden waardoor het snel diep werd. Het water stroomde langs haar enkels en het voelde heerlijk fris.

Plots zag ze David met een duivelse grijns naar haar toe schieten. Zonder waarschuwing sloeg hij zijn armen rond haar en sprong achteruit de diepte in. Jenny voelde hoe het koude water haar volledig omhelsde terwijl ze met David kopje onder ging.

Hij grijnsde breed terwijl hij haar losliet en weer naar boven zwom. Jenny volgde hem en hapte naar adem toen ze weer boven kwam. Evy schaterde het uit samen met David.

“Waar was dat goed voor?” riep ze.

“Zo maar,” lachte hij.

Ze stuurde een watergolf in zijn richting die hem onder water trok als antwoord. Evy gierde gewoon nog harder. Jenny zuchtte tevreden en liet zich op haar rug drijven. Het water voelde heerlijk en de zon maakte het helemaal af.

Voor het eerst in een heel lange tijd merkte ze de schoonheid op van het bos, de vogels en andere dieren die vrolijke liederen en geluiden maakten zonder een zorg in de wereld.

Ze zag op de andere oever een eekhoortje in een boom springen. Halverwege de stam bleef het even hangen en staarde voor zich uit naar het landschap. Jenny glimlachte. Hoe mooi moest het zijn om zich daar thuis te kunnen voelen?

Het was lang geleden dat ze zich zo zorgeloos had gevoeld. Evy spetterde nog steeds vrolijk in het rond en ook David lachte luid. Haar blik gleed weer naar Davids gespierde lichaam. Zijn spieren rolden onder zijn zongebruinde huid. Ze bloosde lichtjes. Ze had altijd geweten dat hij een vrij atletisch lichaam zou moeten hebben, maar het was de eerste keer dat ze hem zonder T-shirt zag in daglicht. Ze voelde een vreemde drang in zich opkomen. Een drang om naar hem toe te gaan en zijn spieren aan te raken.

Ze schudde de gedachte snel uit haar hoofd. Wat dacht ze wel niet? Ze nam een grote teug lucht en dook het water in. De frisse stroming wist

haar vuurrode wangen ook meteen af te koelen. Ze kwam lachend weer boven. Het water was echt heerlijk.

“Ik wil ook diep!” krijste Evy ineens vrolijk.

Jenny keek haar even bedenkelijk aan. Toen speelde er een lachje op haar lippen.

“Goed dan,” zei ze.

David keek haar even fronsend aan. Ze negeerde zijn blik en probeerde vooral niet teveel in zijn richting te kijken terwijl ze een kleine stroom energie op het water en de lucht liet overgaan. Ze vormde een luchtbubbel die net rond Evy’s hoofdje paste zodat ze zou kunnen ademen. Ze liet de bubbel over haar hoofdje glijden en greep haar handje. David grijnsde nu ook toen hij het plan doorkreeg. Hij greep het andere handje van de hevig trappelende Evy.

“Ben je klaar?” vroeg Jenny.

Evy gierde het uit als antwoord. Ze wisselde een snelle blik met David en doken toen tegelijk het water in. De bubbel bleef netjes intact. Jenny was zich bewust van haar ogen die zwakjes geel opgelicht waren terwijl ze de energie rondom Evy’s bubbel stevig bleef controleren.

Daarbij zag ze ook ineens een hele nieuwe wereld onder water. De kleuren waren haarscherp, het water was helderblauw. Ze zag de bodem in haarfijn detail met kleuren die ze nooit eerder had gezien en prachtige soorten vissen die rond hen dartelden. Het was adembenemend.

Haar ogen kruisten die van David en ze zag bij hem ook een lichtblauwe schijn doorkomen. Hij trok een mondhoek op en ze glimlachte terug. Wat kon het leven als energiewezen toch prachtig zijn. Oh, wat had ze dit gemist.

Ze zwommen een stukje over de bodem voor ze weer omhoog kwamen. Evy spatte het water alle kanten op toen ze weer boven water kwam.

“Nog een keer!”

Jenny kon haar eigen lach niet onderdrukken terwijl ze een nieuwe bubbel tevoorschijn haalde. En stiekem wilde ze best nog een paar keer over de bodem scheren en de wonderlijke onderwaterwereld verder verkennen.

De gedachte kwam ineens in haar op hoe het wel niet moest zijn om in de oceaan te duiken. De pracht die ze daar zou tegenkomen.

Ze glimlachte bij de gedachte. Dat moest maar op het lijstje komen van dingen en plaatsen die ze nog wilde zien. Of het ooit mogelijk zou zijn, daar wilde ze nog niet teveel aan denken. Voor slechts een klein moment wilde ze kunnen genieten van de heerlijke zorgeloosheid die haar overspoelde.

Onder water liet ze haar energie opnieuw op het water overgaan en kon ze met voldoende concentratie vormen maken van water voor Evy. Een eenhoorn, een elfje, vlinders. Bij alles gierde Evy het vrolijk uit en graaide met haar kleine handjes naar alle vormpjes die ze voor haar tevoorschijn haalde.

Na nog een aantal keren duiken, besloten ze dat het stilaan genoeg werd voor de dag. Hoewel het voor Evy duidelijk nog een heel stuk langer had mogen duren. De zon wierp ondertussen al lange schaduwen over het landschap en hun magen begonnen ook stilaan op te spelen.

Ze slenterden het water uit en ploften neer op de oever. Daar haalde Jenny een picknick tevoorschijn terwijl David een kampvuur aanlegde. Via het horloge wisten ze een rooster tevoorschijn te halen waar ze een barbecue op konden houden. Het gebeurde niet vaak dat ze hun eten konden opwarmen en al zeker niet barbecueën bij een ondergaande zon aan een prachtig meer.

David haalde zijn beste kookkunsten boven. Jenny's kookkunsten zorgden alleen maar voor komische momenten waardoor ze het meeste maar aan David over liet. Ze gierden het uit van het lachen. Toen het eten klaar was, had Jenny buikpijn van het lachen. Hoelang was dat wel niet geleden?

Het eten zelf was echt verrukkelijk en ze vroeg zich af waarom ze niet vaker zo eten maakten. Het smaakte veel beter dan hun brood of koude rijst waar ze bijna elke dag op leefden. De ondergaande zon liet het zacht stromend water glinsteren als gouden kristallen en Jenny kon zich geen mooier beeld voorstellen.

David leunde met een tevreden zucht achteruit. "Dat was heerlijk," zei hij.

"Het eten of het zwemmen?"

Hij lachte naar haar. "Beide."

Evy tutterde voldaan aan haar fles terwijl haar ogen van David naar Jenny schoten en terug. Jenny streek een natte, blonde lok uit haar gezichtje. Ze kon zien dat het meisje moe werd.

Ze glimlachte.

“Het was in elk geval prachtig,” zei ze terugdenkend aan de vele kleuren die ze onder water had gezien. “Moet je je eens voorstellen hoe mooi het zou zijn om de oceaan te kunnen zien.”

Er kwam geen reactie. Ze keek wat vragend opzij of hij haar misschien niet gehoord had. Hij keek haar aan met een glimlach op zijn lippen. Zijn ogen stonden zacht zoals ze hem nog niet vaak gezien had. Haar hart ging er net een tikje sneller van slaan. Daarna keek hij weer naar het water.

Zijn donkere krullen leken eens zo lang door het water. Het viel haar nu pas op hoeveel langer zijn haar was geworden in al die tijd dat ze onderweg waren. Hij begon al een duidelijke stoppelbaard te krijgen. Ze vroeg zich af hoe zij er ondertussen uitzag na al die maanden in de bossen.

“Je zal het ooit nog wel eens te zien krijgen, de oceaan,” zei hij.

Ze keek weg van hem. “Ik hoop het.”

Naast haar zag ze Evy's oogjes langzaam dichtvallen terwijl ze de laatste druppels melk opdronk. Jenny trok haar handdoek wat verder over Evy als dekentje terwijl het kleine meisje haar hoofdje op haar schoot legde. Jenny streefde haar zachtjes door de haren en glimlachte liefdevol. Ze had Evy zo weinig kunnen geven de afgelopen weken.

Ze miste hun moeder-dochter momentjes. Het spelen met Evy, haar de wereld laten zien. Door alles wat er gaande was, was er geen normale opvoeding meer mogelijk geweest voor haar en toch. Zo eenvoudig als een dagje zwemmen leek voor haar de wereld te betekenen.

Ze had zich zo bezig gehouden met het beschermen van haar kleine Evy dat ze niet meer gedacht had aan wat Evy zelf eigenlijk nodig had. Hoewel het leven voor haar leek stil te staan, ging dat van Evy nog steeds verder. Ze zag het in haar kleine oogjes als ze het bos onderzocht of het meer verkende. Evy genoot ervan om de grote, wijde wereld te verkennen. Zelfs in deze omstandigheden.

Ze zag David naar haar kijken. Of toch niet echt. Zijn blik stond naar haar en Evy, maar zijn grijze ogen leken nietsziend voor zich uit te staren. Ze kende die blik en voor de zoveelste keer vroeg ze zich af waar hij aan dacht.

“David?” vroeg ze.

Meteen leek hij wakker te worden en hij keek haar vragend aan. “hm?”

“Het is niets,” zei ze. Ze keek weer naar haar Evy.

“Ben ik een slechte moeder?” vroeg ze toen aarzelend.

Hij fronste. "Waar komt dat ineens vandaan?"

Ze haalde haar schouders op. "Wat voor een leven is dit nu voor een kind?" fluisterde ze.

"Een avontuurlijk," zei hij plagend.

"Ik meen het." Ze keek hem weer aan en deed haar best om haar tranen tegen te houden.

Hij zuchtte voor hij antwoordde. "Misschien moet je eens stoppen met te denken aan alles wat je haar niet kan geven, en meer aan alles wat zij echt nodig heeft. Kijk naar haar."

Evy lag met een voldane glimlach op haar schoot te slapen.

"Ik denk dat Evy zojuist de beste dag van haar leven heeft gehad en wie weet, misschien is morgen voor haar nog beter," zei hij zachtjes.

"Ze beseft al de problemen nog niet die er gaande zijn. En zolang zij gelukkig is, dat is toch alles waar het om draait?"

Jenny streek haar dochtertje door de haren. "Hoe kan ze zo nu gelukkig zijn?"

Zijn blik gleed naar het kleine meisje en hij glimlachte liefdevol. "Geen idee, maar dat is ze wel. Ik denk dat dat haar net zo speciaal maakt: hoe gemakkelijk ze van het leven kan genieten. Misschien hoort dat zo wel bij energiewezens. We zouden nog iets kunnen leren van haar."

Ze glimlachte. Daar had hij zeker wel gelijk in. "Was het leven maar zo eenvoudig als zij het zag."

"Misschien is het ook wel zo eenvoudig," zei hij.

Ze trok een scheef gezicht, maar ergens had hij wel gelijk. Hoeveel vreugde een dagje zwemmen en een heerlijke barbecue konden brengen. Misschien moesten ze zich meer op de kleine dingen focussen en dat extra uurtje dat ze op een dag zouden missen om eten te maken, zou nu ook niet het verschil maken.

Hij grinnikte terwijl hij zich uitrekte. Opnieuw viel haar aandacht op de spierwitte littekens op zijn rug.

"Hoe..." zei ze zachtjes.

Hij keek haar opnieuw vragend aan. "Zei je iets?"

"Oh, n-nee."

Ze wendde beschaamd haar blik af. Haar vingers gleden onbewust over het litteken op haar zij. Ze zou het ook niet graag hebben als iemand die van haar zou opbrengen.

"Wat? Dacht je echt dat ik er geen had?" vroeg hij.

Ze draaide zich weer naar hem om. Hij glimlachte zwakjes naar haar. Haar wangen werden rood van schaamte. "Nee, d-dat is niet..."